

หน้ากาก

บทที่ 33

หญิงสาวเผ่ารอเวลานัดนับตั้งแต่ตัดสัญญาณโทรทัศน์ หลังจากพี่ชายหนุ่มโทรเข้ามาหา “ พบกันที่บ้านบางเขนนะ ” เขาอดอ้อนเมื่อเธอยืนคำขาดที่จะไม่อยู่ด้วยกันสองต่อสอง

“ ะรินอยู่ที่โรงพยาบาลนี่คะ ”

“ ก็ยังมีป่าไฟกับเด็กรับใช้อยู่ทั้งสองคน คุณยังกลัวอะไร ”

เธอจอดรถที่หน้าประตู โลงใจที่เห็นเด็กสาวรับใช้ออกจาก ประตูครัววิ่งมาเปิดให้เธอเลื่อนรถเข้าข้างในก่อนจะปิดกลับตามเดิม

รหทัยยืนยิ้มรออยู่ที่ประตูหน้าบ้าน ทำตาว่าววมจับจ้องมอง คนที่วางหน้าไม้สนิทที่เดินเข้ามาหา เอื้อแขนข้างหนึ่งโอบหลังพา ให้เข้าบ้าน

“ เหนื่อยไหม ”

“ ไม่ค่ะ คุณล่ะเหนื่อยไหม เพิ่งกลับจากออฟฟิศใช่ไหมคะ ”

“ พอเห็นหน้าตัดแล้วหายเหนื่อย ” เขารัดร่างเธอเข้าไปจุมพิต

หญิงสาวผละออกห่าง “ ไม่ใช่กุหลาบหรือคะ ”

ชายหนุ่มมองตาเธอตรงๆ “ ผมไม่มีอะไรกับกุหลาบ ”

“ แต่รับออกไปทุกคืน ”

“ แค่ว่าไปส่งบ้านคนเดียว อะไร นี่คุณเชื่อเมษด้วยหรือ ”

รอยยิ้มของเธอหม่นหมอง อยากจะถามนักกว่าหลังจากที่ แยกกันคืนที่เขาพาเธอไปบ้านสวนริมน้ำแล้วเขาหายไปไหน... จริงละ เธอปิดโทรทัศน์มือถือเครื่องที่ใช้ติดต่อกับเขา แต่เขาก็เคยทิ้งข้อความ ไว้เสมอ แต่ว่าหลังจากคืนนั้นเขาก็กลับเงียบหาย

ถ้าไม่ใช่กุหลาบแล้วใคร ใครกันคือผู้หญิงของเขา

เด็กสาวรับใช้ประคองถาดเครื่องดื่มออกมา เบียร์เย็นของ เจ้าของบ้านและน้ำผลไม้สำหรับเธอ ชายหนุ่มนำมาส่งให้กับมือ

รองจรรยาของบุคคลที่สามลับหาย หญิงสาวจึงถามว่า

“ เมื่อคืนนี้คุณตามไปถูกได้อย่างไรคะ ”

“ ผมโชคดี ” คำตอบสั้น สีนหาระบายยิ้มมีนัย

ประกายตาที่จับจ้องมองหน้าเธอว่าวับจนตัดทยาหมดความคิด ที่จะชักใช้ เธอคิดว่าเป็นเพราะเธอขับรถเข้ามาเพราะร้องให้ รหทัยจึงบึ้งรถตามมาทัน เขาเคยส่งเธอตรงถนนก่อนจะถึงอาคารที่พัก บ่อยๆ หากไม่เช่นนั้นก็เป็นไปได้ว่าเขาอาจรู้จากเมษ ถึงอย่างไร การมาของรหทัยเมื่อคืนนี้กลับเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต ที่เธอ ได้กลับมาสู่อ้อมอุ่นและไอรักของเขาอีกครั้ง

หญิงสาวถึงกับตัดสินใจที่จะเลิกกับจาริต เพียงเพื่อที่จะเสี่ยง กับการมาเป็นตัวเลือกของชายหนุ่ม

“ งานเป็นยังไงบ้างคะ ”

ชายหนุ่มชักสีหน้าเคร่งขรึมออกมาทันที “ ก็ยุ่งอะ ” เขาไปปิด ข้อมูลที่ได้จากยุพวงในระยะเวลาหลังๆ ทำให้ซรั่มภพอใจมาก ยุทวิธีที่ นำมาใช้ทำให้ยอดขายพุ่งลิ่วเป็นเดือนที่สองแล้ว

“ ปัญหาเดิมปัญหาใหม่สุมกันเข้ามา... แต่ก็ต้องสู้กันต่อไป ”

“ หมู่นี้ตัดแทบไม่ได้ช่วยอะไรคุณระเลย ”

“ คุณช่วยมามากแล้ว ทำให้ทุกอย่างดีขึ้นเยอะเลย ”

“ ภูจัดการงานดีค่ะ ถ้าคุณระต้องการความช่วยเหลืออะไร ทัดคิดว่าเขาต้องเต็มใจช่วยเต็มที่ ”

ชื่อภูติทำให้ชายหนุ่มกังวล เจ้าหนุ่มคนนั้นมาชอบน้องสาว ของเขาหรือเปล่า หรือว่ามีแผนการอะไร เขาไม่สบายใจเลยที่พบว่า ะรินสนิทสนมกับชายผู้มีท่าทีเป็นมิตรที่ใจดีคนนั้นมากขึ้นทุกวัน

“ แล้วผมจะบอกครับ ”

อาหารตั้งโต๊ะเรียบร้อย วันนี้ป่าไฟและสาวรับใช้ไม่ได้มานั่ง ดูทีวีเหมือนอย่างเคย ชายหนุ่มคอยเอาใจตักอาหารให้ ชวนพูดคุย จนหญิงสาวลืมนคนทั้งสองไปเลย

ทัดทยาไม่ยอมเอ่ยถึงบุคคลที่ขวางกั้นหัวใจคนไหนอีก ไม่ว่า จะเป็นพี่ชายของเธอหรือว่าผู้หญิงของเขา แม้จิตใจจะวนเวียนวิตก กังวลถึงก็ตาม กลัวว่าปัญหาที่เธอแคะคุ้ยจะทำให้ชายหนุ่มขาด การติดต่อไปอีก เรื่องที่พูดคุยจึงเป็นสัพเพเสระ เรื่องที่เขาตอบ และเรื่องที่เขาอยากรู้เท่านั้น

“คุณระสนิทกับเมษหรือคะ ”

“พบกันในงานคืนนั้นแล้วก็บังเอิญมาเจอกัน เมษชวนไปเที่ยวร้านอาหารที่เขาดูแล ผมแวะไปอีกเป็นบางครั้งก็เครียดและเหงา... เพราะว่าคิดถึงใครบางคน....”

แม้รู้ว่าเขาแกล้งพูดเรื่อยเปื่อย เธอก็ยังรู้สึกอบอุ่น

“คุณระรู้ได้อย่างไรว่าเขาคิดไม่ดีกับทัด ”

“ได้ยินเขาพูด ”

“พูดว่ายังไงบ้างคะ ”

“พูดว่าคุณสวย รวย แล้วก็เหงา... น่าลอง...อะไรทำนองนั้น ”

ดวงตาเธอครุ่นคิดลึกลง “ ทัดคิดว่าเคยเห็นเมษกับผู้หญิงคนหนึ่ง แต่อาจจะตาผิดไปก็ได้ ไม่เช่นนั้นก็เป็นเรื่องบังเอิญอย่างที่สุด... ผู้หญิงคนนั้นเป็นผู้หญิงของคุณจาริตคะ ”

ชายหนุ่มไม่ได้แปลกใจแต่อย่างไร

“คุณเคยเห็นใครมาหาเมษที่นั่นบ้างหรือเปล่าคะ ”

คำไปปดสั้นไหลออกมาทันที “ ผมไม่เคยเห็นใครน่าสนใจ เมษมีแขกมากและต้องวนเวียนรับแขกโต๊ะนั้นโต๊ะนี้ทุกคืน... เพราะอย่างนั้นผมถึงได้รู้จักกุหลาบ... เขาเข้ามานั่งคุยด้วย ”

“รู้จักและสนิทสนมกันมาก! ” เธอรู้สึกดีที่ตื่นขึ้นมาเฉยๆ วางซ้อนเพื่อจะหยิบน้ำดื่ม หน่วยตารีนน้ำตาจนขนตาเปิกขึ้นมาให้เห็น

“ ทัดทยา... ” มืออุ่นแตะแก้มเธออย่างปลอบ “ ผมไม่มีอะไรกับกุหลาบ ”

“คุณบอกแล้ว... ” มือบางๆ วางแก้วน้ำ น้ำตาร่วงผลอย

อีกฝ่ายยื่นหน้าเข้ามาจะจูบ หญิงสาวเบี่ยงหนี “อย่าคะ ”

“มานี่เถอะ ” ร่างสูงลุกจากที่นั่ง จุดเธอให้ลุกตาม

แม้อดีตอันลึกลับและต่อต้านอยู่ในระหว่างทางเดิน เธอก็ทิ้งตามกิ่งก้านใช้กำลังนุ่มนวลบังคับ ขึ้นบันไดไปห้องนอนของเขาจนได้ พอประตูปิด ร่างสูงหนาที่ตามติดก็โอบรัดเธอไว้ ก้มลงมาจุมพิตอย่างสนิทสนม ทัดทยาไม่ต่อต้านอีกต่อไป ในอ้อมแขนนี้จะมีอะไร ชุกซ่อนอยู่ก็ช่าง เธอไม่สนใจอีกแล้ว ขอเพียงเขากอดเธอไว้ อย่างนี้ ขอเพียงมีความหวังว่าสักวันหนึ่งเขาจะรักเธอและเลือกเธอให้อยู่เคียงข้างตลอดไปก็พอ.....

“ทำไมคุณถึงได้หายไปเฉยๆ...”

คำถามที่ค้างคาอยู่ในหัวใจทำให้ต้องเอ่ยปาก ร่างอบอุ่นของชายหนุ่มเกือบจะทาบทับอยู่บนร่างเธอ ใช้ข้อศอกค้ำพยุงกายไว้ ไบหน้าที่ระบายความอ่อนโยนรักใคร่ลอยอยู่ไม่ห่าง ชุกซ่อนคลุกเคล้าคลอเคลียราวกับจะสำรวจทุกตารางนิ้วบนหน้าเธอ

“ผมสู้เศรษฐกิจพันล้านไม่ได้ ”

“เงินไม่สำคัญเลย ทัดจะเลิกกับคุณริต ”

“จริงหรือ ”

“จริงค่ะ ”

“ทำไมล่ะ ”

“คุณไม่อยากให้เลิกหรือคะ คุณริตกำลังหาฤกษ์แต่งงาน ถ้าไม่ขอเลิกกับเขาตอนนี้ จะมาทำทีหลังไม่ได้ ทัดต้องเห็นแก่หน้าเขา ”

“ผมไม่มีอะไรเลยนอกจากหนี้สิน คุณจะต้องลำบาก อยู่กับผมไม่เหมือนอยู่กับมหาเศรษฐี ”

“ฉันไม่แคร์ ฉันยอมทิ้งทุกอย่างได้ถ้าคุณต้องการ ขอเพียงคุณพูดออกมาคำเดียวเท่านั้น....”

“แต่คุณก็ไม่ยอมตรงนี้ ” ชายหนุ่มเลื่อนมือมาที่กระดุมเสื้อเธอ มือบางยึดไว้ทันที

“ไม่ค่ะ ”

“เห็นมั๊ย....”

“ไม่ใช่แบบนี้ค่ะ ”

“แล้วบอกว่าแค่ผมพูดคำเดียว...” ชายหนุ่มตัดพ้อ

หญิงสาวทวงถามว่า “แต่คุณยังไม่ได้พูดอะไรเลย ”

“ผมรักคุณ ” คำคำนั้นลื่นออกมาอย่างไร้ความหมาย แต่ก็ทำให้ดวงตาของอีกฝ่ายสะท้อนประกายขึ้นมาอย่างลึกลับ มันทำให้ชายหนุ่มต้องชะงักเพื่อที่จะทบทวนคำพูดนั้นกับความรู้สึกที่แท้จริงอีกครั้ง

“ฉันก็รักคุณค่ะ ”

“จริงหรือ รักมากแค่ไหน ”

“มากที่สุด... มากกว่าที่คุณรักฉัน ”

เขาหัวเราะ ก้มลงจูบเธอด้วยความรู้สึกสนิทเสน่हाลึกล้ำยิ่งกว่าเดิม...

จาริตนั่งเฝ้ายอบอยู่ในความมืด ทัดทยาเห็นรถจอดอยู่ก่อนแล้ว แม้จะชักซ้อมหาคำตอบข้อซักถามมาตามทางเดิน แต่พอเปิดประตู เห็นร่างสูงนั่งตัวตรงกอดคออยู่ เธอก็หัวใจระตุกวบๆ

“คุณริต...”

“ไปไหนมา ”

เสียงถามห้วน หญิงสาวรู้สึกถึงสายตาคมเฉียบที่มองออกมาจากสีหน้าบึ้งตึง “ออกจากบ้านพ่อก็ไปบ้านเพื่อนที่ลูกเขาไม่สบายใจคะ ทัดทยาข้าวแล้วเปลอคุยกันต่อจนลืมนเวลา ” แม้คำพูดจะเป็นจริง แต่เธอก็เจตนาที่จะไปปิด

“แล้วต้องปิดโทรศัพท์มือถือด้วย..!”

“เอ ทัดทยาเปลอไปโดนเข้ากรรมัง หรือว่าแบตฯหมด ”

เธอทำท่าที่เป็นปรกติ เดินเข้ามาเปิดไฟแล้วทำอะไรไปเรื่อยๆ

“ทัดทยาว่าคุณจะกลับดึก ไม่อย่างนั้นคงรีบกลับมาแล้วละคะ ”

สีหน้าของชายหนุ่มยังระบายด้วยความระแวงสงสัย ทัดทยาไม่เคยโกหก ดังนั้นพอริตทำก็ทำได้ไม่สนิท เธอไม่รู้ว่าสายตาของเขาคมเกินกว่าจะปล่อยให้สิ่งใดเล็ดรอด

“คุณริตทานข้าวแล้วใช่ไหมคะ ”

หนุ่มใหญ่ไม่ตอบคำถาม สีหน้าบึ้งตึงไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ แต่ทัดทยารู้สึกว่าการทำหน้าที่แล้วไม่พูดนี่ยิ่งร้ายกว่าคำด่าว่าแสบๆ ที่เขาโพล่งออกมาตรงๆ หลายเท่านี้ เพราะเธอเดาไม่ได้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่

“เด็กเป็นยังไงบ้าง ”

หญิงสาวเล่าออกมาเป็นเรื่องเป็นราว อีกครู่หนึ่งท่าทีของเขาก็ดูจะดีขึ้น เธอปลอบใจตัวเองว่าไม่ได้โกหกสักหน่อย ไม่มีคำพูดไหนเป็นเท็จแม้แต่เพียงคำเดียว

ในที่สุดหญิงสาวก็เลี้ยงไปอาบน้ำ ไกลทำอะไรๆ นานกว่าปรกติแล้วยังมานั่งดูทีวีถ่วงเวลาให้อีกฝ่ายเข้านอนหลับไปก่อน ภาพตรงหน้าผ่านสายตาไปโดยเธอไม่ได้รับรู้ หญิงสาวเฝ้าถามตัวเองว่าจะบอกเลิกกับจาริตอย่างไรดี

ดึกแล้วเมื่อเธอเอยงเฝ้ายอบกิริบมานั่งริมเตียง ร่างใหญ่ที่อีกด้านหนึ่งนอนนิ่งอยู่ในความมืด พอหญิงสาวนอนลง จาริตก็พลิกกายมากอดไว้ ทัดทยาได้แต่นอนนิ่ง กลั่นใจเมื่อฝ่ายนั้นมีได้หยุดเพียงนั้น แต่ใช้ศอกยันกายขึ้นแล้วเริ่มจุ่มพิตไปทั่ว

“คุณริต ” หญิงสาวจับมืออีกฝ่ายไว้ “ทัดไม่สบายค่ะ ”

“เป็นอะไร ”

“ปวดท้องค่ะ มากเลย ”

ชายหนุ่มยังไม่หยุดการรุกร้า ยิ่งอาการกอดรัดหนักหน่วงขึ้น คนที่ต่อต้านยิ่งแสดงออกรุนแรง “ทัดไม่ไหวจริงๆค่ะ ปวดท้องแล้วคลื่นไส้ด้วย ”

ไม่เคยมีใครขัดใจคนที่ชื่อจาริตมาก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่เขาเข้าใจว่าถือสิทธิครอบครองอย่างเต็มที่ ร่างใหญ่ที่กอดรัดแนบสนิทกับร่างเธอหยุดชะงัก ประกายตาในใบหน้าทีลอยอยู่แค่คืบแข็งกร้าว

“เป็นอะไร..!”

“ไม่รู้ค่ะ อาจจะ...อาหารไม่ย่อย...”

“ทานยาหรือยัง ”

“ยังค่ะ ไม่จำเป็นก็ไม่ทาน รอให้หายเอง ”

เธอโล่งใจที่ชายหนุ่มปล่อยให้เป็นอิสระ ร่างใหญ่ที่แข็งแรงพลิกกลับไปหลังจากทิ้งสีหน้าระแวงไม่เชื่อถือระคนไม่พอใจไว้

ทัดทยานึกว่าเขาหลับไปแล้ว เธออ้อมเอมกับความทรงจำที่มีต่อผู้ชายอีกคนหนึ่งซึ่งเพิ่งจากมา ความสุขหลังไหลมาท่วมทันหัวใจ อ้อมกอดนั้นต่างหากที่เธอโหยหาและดิ้นรนที่จะไขว่คว้ามาเก็บรักษาไว้

หญิงสาวหลับด้วยรอยยิ้มระบายในหน้า ไม่รู้ว่าคนที่หันหลังให้ ยังกอนลิ้มตาโพล่ง สีหน้าก้าวร้าวกระต้างตุ้นด้วยความระแวงหึงหวง ที่ก่อตัวขึ้นอย่างหนาแน่นรุนแรง.....

“ได้ฤกษ์แต่งงานแล้วนะ” เสียงพูดขรึมๆ ชัดแข็งสะกดหูไม่ สอดคล้องกับเนื้อหา คนฟังถึงกับสะดุ้ง เธอกำลังทำอาหารเข้า ง่าย ๆ ให้ ขณะที่หนุ่มใหญ่หนึ่งดูข่าวจากโทรทัศน์พลางก็รับประทาน อาหารที่วางร้อนๆ อยู่ตรงหน้า

มือที่กำลังผัดผักหยุดชะงัก “อะไรนะคะ ”

“ ปลายเดือนหน้านี้แหละ นี่กำลังจะพิมพ์การ์ด วันนี้เขาจะ เอาแบบมาให้ดู ”

“ ทำไม่เร็วอย่างนั้นล่ะคะ ”

“ บ้านใกล้เสร็จแล้ว คุณมีเวลาอีกตั้งเดือน เตรียมตัวทันผมไป อะไรๆ ก็จ้างให้คนอื่นทำแทนได้ ”

“ แต่ว่า...” เธอหาคำมาพูดไม่ได้

เธอปรุงอาหารต่อ สืบสนกระวนกระวายใจจนไม่ได้สังเกตเห็น สีหน้าจับสังเกตของคนที่นั่งรอ อีกครู่อาหารร้อนควันกรุ่นก็ถูกนำมา วาง ชายหนุ่มตกรับประทานเงียบๆ สีหน้าตึงเครียด

เธอเสียดกลับไปทำความสะอาดบริเวณปรุงอาหาร เงียบกริบ จนผิดสังเกต เขาไม่แปลกใจที่ในที่สุดร่างบางของทักทายก็นั่งลงข้างๆ พูดเสียงอ่อน สีหน้าขรึมจริงจังแต่ก็กังวลและหวั่นไหว

“ คุณริตคะ ทัด... ทัดอยากจะทำกลับไปอยู่กับพ่อ ”

“ แปลว่าอะไร ” เสียงถามห้วนเคร่งขรึม

หญิงสาวหลบตามองพื้นโต๊ะ แทบจะกลั่นใจพูด

“ ทัดไม่อยากแต่งงานค่ะ ”

อีกฝ่ายวางช้อนแรงกว่าเคย

“ ไหน... พูดให้เข้าใจง่ายๆ หน่อยได้ไหม ”

“ ทัด...” เธอรู้สึกถึงสงครามที่กำลังก่อตัวขึ้น สีหน้าก้าวร้าว ของอีกฝ่ายทำให้หวาดหวั่น “ ไม่ต้องการชีวิตแบบนี้ ”

“ ชีวิตแบบไหน ”

เธอพูดไม่ออก ลำคอตีบตัน “ พ่อกำลังไม่สบาย แม่ณีก็นั่ง ค่อยสนใจดูแล ทัดอยากจะทำ...”

“ เทียบไปเอาคนนั้นคนนี่มาเป็นข้ออ้างทำไม คุณมีคนอื่นก็ บอกมาตามตรงก็แล้วกัน ” เสียงห้วนกระต้างพูดชัดทำให้เธอสะดุ้ง เสียงเธอเบาจนแทบขาดหาย

“ คุณริตก็มียุพยงนี่คะ ”

“ นี่ไม่เกี่ยวกับยุพยง ” อีกฝ่ายเสียงเกรี้ยว ร่างสูงผุดลุกขึ้น แรงจนเก้าอี้รูดไปข้างหลังเกิดเสียงดังปังปัง “ ผมมีใครต่อใครมาตั้ง นานแล้วไม่เห็นคุณเคยเดือดร้อนอะไร ที่นี้ทำไมจะเอาขึ้นมาอ้าง ”

ใบหน้าที่ยังมองพื้นโต๊ะซีดเผือดเงื่อนจาง น้ำตาแทบหยาดหยด “ คือพ่อ...”

“ อย่าเอาพ่อมาอ้าง ” หนุ่มใหญ่ตวาดเสียงดัง

ความโกรธของเขาอาจจะมาจากความเจ็บปวด และนั่นย่อมจะ เป็นความเจ็บปวดของเธอด้วย หญิงสาวกลัวอยู่อย่างเดียวว่าจะทำ ร้ายจิตใจคนที่นอนอยู่ข้างๆ มานานถึงห้าปี แม้เขาจะละเลยเธอบ้าง แต่ก็รักใคร่ไว้ใจและดูแลกันมาตลอด

ร่างสูงเดินมาประชิด จับแขนกระซอกแรงจนเธอปลิวขึ้นมาหา “ เจ้าหนุ่มนั่นใช่ไหม ”

“ ใครคะ...” เธอตกใจจนลิ้มเจ็บ พอนึกถึงเมษาก็รีบปฏิเสธ “ เปล่าค่ะ ไม่ใช่...”

“ โธ่เอ๊ย คุณน่าจะมีหัวใจสักหน่อย เจ้าหมอนั่นมันแค่จิ๊กโก๋ กระจอก ทำไม่ถึงได้สันคิตขนาดนี้ ”

เขาทำสีหน้าปลงสมเพช ผลักร่างบางกลับลงไปในนั่งก่อนจะผละ จากไป ทักทายได้แต่ปาดน้ำตา หนุ่มใหญ่ไม่พูดอะไรเลยขณะที่เดิน กลับเข้าห้องไปหยิบของที่ถือติดตัว อีกครู่ก็ใส่รองเท้าแล้วก้าวกึ่งๆ ออกไป ปิดประตูตามหลังดังจนอีกฝ่ายสะดุ้ง

เธอร้องไห้ออกมาอย่างอึดอั้น.....